

Proiectul 4D al lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: Efeseni 3.14-19

Efeseni 3.14-19: Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, ... ca să vă dea, după bogățiile gloriei Sale, să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.

Într-una din cele mai frumoase rugăciuni ale apostolului Pavel, care le găsim în Noul Testament, el se roagă ca „Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, ... să vă dea, după bogățiile gloriei Sale, să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.” (Efeseni 3.14-19).

Ce este „lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea” din epistola către Efeseni? Prietenul lui Iov, Țofar, a spus așa: „Poți tu pătrunde adâncimile [sau: tainele] lui Dumnezeu, poți tu pricepe desăvârșirea celui Atotputernic? Ele sunt ca *înălțimea cerului* – ce poți face tu? Mai *adânci* decât Locuința morților – ce poți știi tu? Măsura lor este mai *lungă* decât pământul și mai *lată* decât marea” (Iov 11.7-9). Dacă înțeleg corect, epistola către Efeseni aduce aceste patru dimensiuni în legătură cu planurile veșnice ale lui Dumnezeu referitoare la Adunare (Biserică). Doresc cu plăcere să tratez aceasta puțin sub aspectul acesta, deoarece aceste planuri ale lui Dumnezeu au o importanță uriașă pentru viața practică a Adunării sub puterea Duhului Sfânt. Permiteți-mi vă rog să schimb puțin ordinea acestor patru „dimensiuni”.

1. Lungimea

Lungimea a ceea ce este minunat, despre care se vorbește în epistola către Efeseni, înseamnă: conținutul planurilor [sau exprimat printr-o noțiune veche: „hotărârilor” – cum este în originalul în olandeză] lui Dumnezeu cu privire la Hristos și Adunarea Sa se extinde din veșnicie în veșnicie. Este vorba de o alegere făcută „înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4), de „planul veșnic, pe care l-a înfăptuit în Isus Hristos, Domnul nostru” (Efeseni 3.11), de „veacurile viitoare” (Efeseni 2.7), de „administrarea împlinirii timpurilor”, în care „toate care sunt în ceruri și pe pământ” vor fi aduse sub un Cap, în Hristos Isus (Efeseni 1.10), și de onoarea care va fi adusă lui Dumnezeu în toate generațiile, din veșnicie în veșnicie” (Efeseni 3.21).

Înnoirea adevărată a vieții de Adunare nu este simplu ceea ce ne sare în ochi la prima vedere, un capriciu al timpului nostru postmodern, ci este o necesitate urgentă în lumina realizării practice a planului complet al lui Dumnezeu: acela de a avea o Adunare (Biserică) *pentru Sine Însuși*. Tatăl „ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, *pentru Sine [Însuși]*, prin Isus Hristos, după buna plăcere a

viii Sale” (Efeseni 1.5). În cele din urmă Tatăl va avea Adunarea, desăvârșită și curată, pe deplin pentru Sine Însuși, în totul așa cum ea trebuie să fie conform planului Său. Dar la fel de bine planul lui Dumnezeu este ca deja aici pe pământ să facă un început. Adunarea trebuie să învețe să fie deja aici cu totul practic „după buna plăcere a vooi Sale”. Aceasta este posibil numai prin puterea Duhului lui Dumnezeu. De aceea Adunarea este deja acum un templu al Duhului Sfânt și nu va fi abia în veșnicie.

Tatăl vrea să aibă Adunarea „pentru Sine Însuși”, dar aceasta este valabil și pentru Fiul Său: „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci să fie sfântă și fără cusur” (Efeseni 5.25-27). Și Hristos o va avea „pentru Sine Însuși”, ca trup al Său, ca mireasă a Sa.

Înnoirea în Adunare este necesară, pentru ca Adunarea să fie mai mult pentru Dumnezeu și pentru Fiul Său. Pavel spune: „Pe El Îl vestim noi, îndemnând pe orice om și învățând pe orice om, în toată înțelepciunea, ca să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos” (Coloseni 1.28). Aceasta se spune aici cu privire la fiecare om individual, dar la fel de valabil este și pentru Adunare ca întreg: cu privire la trupul lui Hristos el vorbește despre „Capul, din care tot trupul, hrănit și strâns unit prin încheieturi și legături, crește cu creșterea de la Dumnezeu” (Coloseni 2.19).

Înnoirea în Adunare este necesară, pentru ca trupul să țină mai tare de Cap, să-și scoată tot mai mult plinătatea din El: „Pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și voi sunteți împliniți în El, care este Capul oricărei stăpâniri și autorități” (Coloseni 2.9-10).

2. Înălțimea

Înălțimea, la care se referă planurile lui Dumnezeu, vine clar în lumină în Efeseni 1.19-23, unde este vorba de „lucrarea puterii tăriei Lui [a lui Dumnezeu], care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești [sau: lumea cerească], mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; și a supus toate sub picioarele Lui și ca și Cap peste toate L-a dat Adunării, care este trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți.”

Aceasta este colosal! Găsim aici două puncte importante:

1. Este un Om glorificat în cer, la dreapta lui Dumnezeu, care este înălțat peste toate autoritățile și puterile (bune sau rele), și căruia Îi este supusă toată lumea: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28.18; compară cu Evrei 1.3,4; 1 Petru 3.21,22).
2. În această poziție înaltă ca și Cap Hristos a fost dat Adunării, care este trupul Lui. Ea a fost făcută una cu El, Cel care stă peste orice putere, așa că și ea este mai presus de aceste puteri: „Porțile Locuinței morților nu o vor învinge” (Matei 16.18).

Pentru credinciosul ca individ aceasta înseamnă: „Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, ... ne-a adus la viață împreună cu Hristos ... și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus” (Efeseni 2.4-7). Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu, mai presus de toate puterile, și noi ședem de asemenea „în El” „în locurile cerești”! Aceasta este ceea ce noi numim *poziția noastră cerească în El*.

Sună puțin asemănător cu Filipeni 3.20 („cetățenia noastră este în ceruri”), cu toate că aceasta nu merge așa de departe. Se poate de exemplu să ai într-adevăr cetățenia olandeză, în timp ce locuiești pe cealaltă parte a globului pământesc. Așa avem noi conform cu Filipeni 3 „naționalitatea” cerească, în timp ce noi locuim încă pe pământ. Însă Efeseni 2 spune, că noi ședem *deja acum* în lumea cerească – chiar dacă această ședere este „în Hristos”. Traducerea olandeză NGB a Bibliei diminuează aici ceea ce spune textul în limba greacă, prin aceea că în mod inutil face din aceasta: „... și ne-a dat un loc în lumea cerească, în Hristos Isus.” S-ar putea să fi primit un bilet cu rezervarea locului într-o sală de concert, însă aceasta încă nu înseamnă, că șezi acolo. Însă Pavel sune categoric: noi ședem deja în Hristos – chiar dacă această ședere nu este încă în propria persoană, ci „în Hristos”. Deci Dumnezeu ne vede făcuți una cu Hristos așa de mult, că pentru El este același lucru: dacă Hristos șade acolo și noi ședem acolo.

Tot ceea ce în Adunare (Biserică) pe pământ rămâne sub măsura acestei poziții cerești, sublime, este sărăcie inutilă. Noi avem nevoie în Adunare de mai mulți oameni plini de Duhul, pentru ca noi să trăim în concordanță cu poziția noastră ca cetățeni cerești adevărați aflați pe pământ. Noi suntem pe drum spre cer, dar suntem încă pe pământ – însă suntem pe pământ deja în sfera cerului. Acesta este aerul pe care-l inspirăm. Efeseni 4-6 arată clar aceasta: noi suntem încă mădulare normale ale Adunării, soți și soții, tați și mame, patroni și muncitori. Dar suntem radical alții decât necredincioșii. Noi suntem într-o formă cerească, aceasta înseamnă: așa cum se cuvine pentru cetățenii cerești. În cer nu este nici un soț sau soție, nu mai sunt părinți și nici muncitori, însă pe pământ sunt încă. Însă noi suntem pe pământ într-un fel ceresc. Exact așa cum ca olandez trăiești în altă țară în concordanță cu cetățenia olandeză.

3. Lățimea

Am găsit această clasificare:

- Efeseni 1.1-14 tratează *lungimea* comorii noastre spirituale.
- Efeseni 1.15-2.10 vorbește despre *înălțimea* comorii noastre spirituale.
- În continuare Efeseni 2.11-4.6 vorbește despre *lățimea* comorii spirituale, pe care Dumnezeu ne-a rezervat-o în planul Său veșnic.

Această lățime conține faptul că Dumnezeu nu a destinat mântuirea veșnică pentru un singur popor, Israel, ci pentru toată lățimea omenirii. Concret aceasta înseamnă: pentru toți aceia dintre toate semințiile și limbile și popoarele și națiunile, care au fost împăcați cu Dumnezeu și prin aceasta au fost salvați veșnic (Efeseni 2.5,8,13,16). Ca să se obțină această lățime deplină, trebuia dăruit „zidul din mijloc al îngrădirii” care exista între Israel și popoare (Efeseni 2.14),

și anume prin aceea că a fost înlăturată „vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduiei” (Efeseni 2.15).

Nu Tora ca atare a trebuit înlăturată, ci vrăjmășia, pe care Tora bună a provocat-o în inimile păcătoase ale oamenilor. Pentru iudei Tora era un prilej de aroganță carnală față de cei care nu erau iudei, și pentru cei care nu sunt iudei i-a condus la aroganță față de iudei. „În carnea Lui” înseamnă: în trupul Lui, în dăruirea acestui trup la cruce (compară cu Efeseni 2-16), Hristos a îndepărtat această vrăjmășie. Prin aceasta acum există:

1. *un singur om* nou (Efeseni 2.15),
2. *un singur trup* al lui Hristos (Efeseni 2.16),
3. *o singură familie* de la Dumnezeu Tatăl (Efeseni 2.18),
4. *o singură cetate* a lui Dumnezeu (Efeseni 2.19, „împreună-cetățeni cu sfinții”),
5. *o casă* a lui Dumnezeu (Efeseni 2.19, „ai casei lui Dumnezeu”),
6. *un templu* sfânt în Domnul (Efeseni 2.21), și
7. *o locuință* a lui Dumnezeu în Duh (Efeseni 2.22).

Ce importanță practică deosebit de mare are aceasta astăzi pentru Adunarea lui Dumnezeu pe pământ! Cât de multe „împrejmuiiri cu ziduri de despărțire” au fost ridicate între creștini și creștini; cât de multe „vrăjmășii” noi, constând din multele învățături preferate, la care țin cu tărie părțile creștine „fidele Bibliei” și cu care se lovesc reciproc. Trebuie să vină o înviore în Biserică, pentru ca prin puterea Duhului să fie din nou dărâmate zidurile de despărțire și vrăjmășia să fie din nou înlăturată – pentru ca creștinii fideli Bibliei să nu mai privească la ceea ce îi diferențiază de alții, ci la ceea ce ei sunt în concordanță unii cu alții; aceasta este ceea ce ei au comun în Hristos.

În Efeseni 4.1-6 găsim un punct de plecare impresionant: Pavel este un întemnițat din cauza adevărului că binecuvântările veșnice ale lui Dumnezeu sunt acum și pentru cei care nu sunt iudei! Noi am fost chemați la o *lungime* infinită (a veșniciei) și la o *înălțime* nesfârșită (la a avea parte de gloria viitoare ca trup al lui Hristos) (Efeseni 1) și la o *lățime* care se întinde în toată lumea, și anume ca să dăm deja acum înfățișare practică unității întregului trup al lui Hristos și întregului templu al lui Dumnezeu (Efeseni 2). Aceasta este posibil numai având adevăratul *fel de gândire* (smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare, dragoste, răbdare) și adevărată *râvnă*, și anume pentru „a păstra unitatea Duhului în legătura păcii” (Efeseni 4.2,3). Este unitatea Duhului – nu o unitate naturală, nu unitatea organizatorică a unei instituții bisericești, ci unitatea care poate fi realizată practic numai prin aceea că fiecare mădular umblă prin Duhul.

Observă: Aici nu este vorba de unitatea *trupului*. Această unitate nicidecum nu poate fi distrusă, căci ea este ancorată în planurile neschimbabile ale lui Dumnezeu. *El* păstrează unitatea trupului, noi trebuie să păstrăm unitatea Duhului, și aceasta este posibilă în măsura în care noi ne supunem călăuzirii lui Dumnezeu. Cu cât Duhul este mai puțin în Biserică, cu atât mai mult se caută în ceea ce este „natural”: în fuziuni bisericești, structuri, reglementări și organizări, ca să nu mai vorbim despre poruncile legaliste și reguli. Nu spun că poate merge și fără nici un fel de structuri, dar spun aceasta: cu cât este mai mult Duh în Biserică, cu atât mai *spirituală* este

unitatea după care se năzuiește. O unitate organizatorică este în exterior o unitate organică, spirituală este launtric: bazată pe smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare, dragoste, îngăduință, râvnă, pace.

4. Adâncimea

Dacă am văzut că în epistola către Efesenii avem mai întâi un pasaj despre „lungime”, apoi despre „înălțime” și apoi despre „lățime”, ne așteptăm ca apoi să avem un pasaj despre „adâncime”. Și exact așa este. În Efesenii 4.8-10 citim: „De aceea El spune: «Suindu-Se în înălțime, a robii robia și a dat daruri oamenilor.» (Psalmul 68.18). Iar acest «S-a suit», ce este decât că a și coborât în părțile mai de jos ale pământului? Cel care a coborât este Același care S-a și suit mai presus de toate cerurile, ca să umple totul.” Fie că este vorba de lungimea, înălțimea sau de lățimea patrimoniului credinței (*depositum fidei*), totul se întemeiază pe ceea ce este în „adâncime”: moartea, înmormântarea și învierea lui Hristos. Este nu numai minunat să vezi aceasta, ci și copleșitor. Aceasta trebuie să-l aducă mereu la reculegere adâncă pe fiecare credincios:

- a. *Nici o lungime fără adâncime:* În Efesenii 1.1-14 stă central lucrarea de răscumpărare făcută de Hristos (Efesenii 1.6,7). Niciuna din aceste „binecuvântări spirituale din locurile cerești” (Efesenii 1.3), care au fost pregătite înainte de întemeierea lumii și care vor fi realizate în plinătatea lor „în veacurile viitoare” (Efesenii 2.7), nu sunt câtuși de puțin de imaginat fără ca pentru aceasta Hristos să nu fi coborât în adâncimea morții și mormântului („în părțile cele mai de jos ale pământului”).
- b. *Nici o înălțime fără adâncime:* În Efesenii 1.15-2.10, unde este vorba de înălțarea lui Hristos, această înălțare este pusă față în față cu adâncimea în care Hristos S-a coborât pentru noi (Efesenii 1.19,20; 2.4-6).
- c. *Nici o lățime fără adâncime:* În Efesenii 2.11-4.6 aceeași moarte a lui Hristos este și baza pentru devenirea una a tuturor credincioșilor, orice origine ar avea ei, spre a fi *un singur om nou, un singur trup, un singur templu* în Domnul (Efesenii 2.13-16).

Biserica lui Isus Hristos nu ar putea jubila cu privire la triumful lui Hristos și la toate rezultatele mărețe care rezultă din acesta pentru noi, fără ca ea să nu se gândească la moartea lui Hristos, care a făcut posibile toate acestea. Dacă ea acum botează, ea botează pe *moartea* lui Hristos – și la fel dacă este vorba de a urma un Domn *viu* (Romani 6.3,4; compară cu Colosenii 2.12). Dacă ea serbează acum Cina, ea vestește prin ea *moartea* Domnului – chiar dacă ea o face în părtășie cu Domnul *viu* (1 Corinteni 11.26). Chiar și atunci când ea va sta în curând înaintea Domnului *viu*, ea Îl va vedea, ca și cum El ar fi încă Mielul care a fost tocmai înjunghiat (Apocalipsa 5.6), și ea Îl va omagia din pricina *morții* Sale: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, *prin sângele Tău*, din orice seminție și limbă și popor și națiune” (Apocalipsa 5.9).